Zbirka odločb sodne prakse

SKLEP SODIŠČA (šesti senat)

z dne 5. septembra 2019*

„Predhodno odločanje – Člen 99 Poslovnika Sodišča – Prosto gibanje delavcev – Enako obravnavanje – Člen 45 PDEU – Uredba (ES) št. 883/2004 – Člen 4 – Konvencija o socialni varnosti, sklenjena med državo članico zaposlitve in tretjo državo – Družinske dajatve – Uporaba za obmejnega delavca, ki ni niti državljan niti rezident ene od držav pogodbenic konvencije“

V zadevi C-801/18,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Conseil supérieur de la sécurité sociale (višji svet za socialno varnost, Luksemburg) z odločbo z dne 17. decembra 2018, ki je na Sodišče prispela 19. decembra 2018, v postopku

EU

proti

Caisse pour l’avenir des enfants,

SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi C. Toader, predsednica senata, A. Rosas (poročevalec) in M. Safjan, sodnika,

generalni pravobranilec: M. Szpunar,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi odločeno z obrazloženim sklepom v skladu s členom 99 Poslovnika Sodišča,

sprejema naslednji

Sklep

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 45 PDEU, Direktive 2004/38/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki spreminja Uredbo (EGS) št. 1612/68 in razveljavlja Direktive 64/221/EGS, 68/360/EGS, 72/194/EGS, 73/148/EGS, 75/34/EGS, 75/35/EGS, 90/364/EGS, 90/365/EGS in 93/96/EEC (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 5, str. 46), ter člena 4 Uredbe (ES) št. 883/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o koordinaciji sistemov socialne varnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 5, str. 72).

* Jezik postopka: francoščina.

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med EU in Caisse pour l'avenir des enfants (sklad za prihodnost otrok, Luksemburg) glede zavrnitve navedenega sklada, da bi otroku EU, ki s svojo materjo prebiva v tretji državi, dodelil družinske dodatke.

Pravni okvir

Konvencija o socialni varnosti iz leta 1965

3 Konvencija o socialni varnosti med Velikim vojvodstvom Luksemburg in Združenimi državami Brazilije, podpisana 16. septembra 1965 v Rio de Janeiru (Mémorial A 1966, str. 621), v različici, ki se uporablja za dejansko stanje v sporu o glavni stvari (v nadaljevanju: konvencija o socialni varnosti iz leta 1965), je v členu 1 določala:

„Ta konvencija ureja socialno varnost državljanov visokih pogodbenic ob upoštevanju enakega obravnavanja."

4 Člen 2 te konvencije je določal:

„Konvencija se uporablja za zdravstveno zavarovanje, zavarovanje za materinstvo, invalidsko zavarovanje, pokojninsko zavarovanje, zavarovanje za primer smrti in nezgode pri delu ter za družinske dodatke (z izjemo dodatkov ob rojstvu otroka, za katere se ne plačujejo prispevki)."

5 Člen 3(1) te konvencije je določal:

„Za državljane ene ali druge pogodbenice, ki običajno delajo na ozemlju katere od njiju, se uporablja zakonodaja te pogodbenice."

6 Člen 4 te konvencije je določal:

„Državljani ene od pogodbenic, ki so upravičeni do denarnih dajatev, prejemajo te dajatve v celoti in brez omejitev, dokler prebivajo na ozemlju ene ali druge pogodbenice."

Uredba št. 883/2004

7 Člen 4 Uredbe št. 883/2004 določa:

„Če v tej uredbi ni določeno drugače, imajo osebe, za katere se uporablja ta uredba, enake pravice in obveznosti po zakonodaji vsake države članice, kot državljani te države članice."

Luksemburško pravo

8 Veliko vojvodstvo Luksemburg je konvencijo o socialni varnosti iz leta 1965 odobrilo z zakonom z dne 12. julija 1966 (Mémorial A 1966, str. 620).

9 Člen 269(1) Code de la sécurité sociale (zakonik o socialni varnosti), naslovljen „Pogoji za dodelitev", določa:

„Pod pogoji, določenimi v tem poglavju, je do družinskih dodatkov upravičen

(a) zase – vsak otrok, ki dejansko in neprekinjeno prebiva v Luksemburgu, in ima tam zakonito prebivališče;

(b) za svoje družinske člane – v skladu z veljavnim mednarodnim instrumentom vsakdo, za kogar veljajo luksemburška zakonodaja in uredbe Skupnosti ali drug dvo- ali večstranski sporazum, ki ga je Luksemburg sklenil na področju socialne varnosti in v katerem je določeno plačevanje družinskih dodatkov v skladu z zakonodajo države zaposlitve. Za družinskega člana osebe se šteje otrok, ki spada v družinski krog te osebe, kakor je določen v členu 270. Družinski člani, na katere se nanaša to besedilo, morajo stalno prebivati v državi, na katero se nanašajo zadevne uredbe ali instrumenti."

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

10 EU, ki je portugalski državljan s prebivališčem v Franciji in zaposlen v Luksemburgu, je 8. decembra 2015 pri Caisse nationale des prestations familiales (nacionalni sklad za družinske dajatve, Luksemburg, zdaj Caisse pour l'avenir des enfants (sklad za prihodnost otrok)) vložil zahtevek za družinske dodatke za svojega otroka, ki z materjo prebiva v Braziliji.

11 Sklad za prihodnost otrok je z odločbo z dne 6. junija 2016 ta zahtevek zavrnil z obrazložitvijo, da EU ne spada na področje uporabe člena 269(1)(b) zakonika o socialni varnosti, saj se zanj, ker ni ne brazilski ne luksemburški državljan, konvencija o socialni varnosti iz leta 1965 ne uporablja.

12 Conseil arbitral de la sécurité sociale (sodišče za socialno varnost, Luksemburg), pri katerem je EU vložil tožbo, je s sodbo z dne 7. julija 2017 to tožbo zavrnilo kot neutemeljeno. Menilo je, da otrok EU do družinskih dodatkov ni upravičen niti zase, saj dejansko in neprekinjeno ne prebiva v Luksemburgu, niti ni do njih upravičen kot član družine svoje matere, za katero se ne uporablja luksemburška zakonodaja, ali kot član družine svojega očeta, ki ne spada na področje uporabe konvencije o socialni varnosti iz leta 1965, saj ni ne luksemburški ne brazilski državljan, pri čemer zgolj status obmejnega delavca ne zadostuje za to, da bi bil opredeljen kot luksemburški državljan.

13 Conseil arbitral de la sécurité sociale (sodišče za socialno varnost) je podredno ugotovilo, da bi se lahko postavilo vprašanje, ali je treba za postopek v glavni stvari uporabiti sodbo z dne 15. januarja 2002, Gottardo (C-55/00, EU:C:2002:16), vendar pa tega vprašanja ni predložilo strankama v postopku v glavni stvari niti ni iz njega izpeljalo pravnih posledic.

14 EU je 4. avgusta 2017 pri Conseil supérieur de la sécurité sociale (višji svet za socialno varnost, Luksemburg) vložil pritožbo zoper sodbo Conseil arbitral de la sécurité sociale (sodišče za socialno varnost), v kateri je trdil, da je upravičen do izplačila družinskih dodatkov za svojega otroka.

15 EU je zatrjeval, da bi bil, če bi delal v Franciji, upravičen do francoskih družinskih dodatkov za svojega otroka na podlagi sporazuma o socialni varnosti med Francosko republiko in Federativno republiko Brazilijo, podpisanega v Brasilii 15. decembra 2011, in da bi bil, če bi delal na Portugalskem, upravičen do portugalskih družinskih dodatkov za svojega otroka na podlagi dvostranskega sporazuma z imenom „Iberoamericano".

16 EU je s sklicevanjem na načelo prostega gibanja delavcev v Uniji ter napotitvijo na člen 45 PDEU, Direktivo 2004/38 in Uredbo št. 883/2004 uveljavljal pravico do luksemburških družinskih dodatkov, pri čemer je trdil, da bi se v primeru neizplačila teh dodatkov znašel v posebno neugodnem položaju, zaradi katerega bi bil morda primoran prenehati opravljati delo v Luksemburgu, kar bi pomenilo oviro za uresničevanje načela prostega gibanja delavcev v Uniji.

17 EU se je podredno skliceval na sodbo z dne 15. januarja 2002, Gottardo (C-55/00, EU:C:2002:16), in trdil, da bi se lahko zoper institucijo države članice, v kateri je zavarovan, uveljavljalo načelo enakega obravnavanja, ki izhaja iz upoštevnih določb prava Unije, če je med to državo članico in zadevno tretjo državo sklenjena konvencija o socialni varnosti. EU je poleg tega predlagal, naj se Sodišču predloži vprašanje za predhodno odločanje.

18 Sklad za prihodnost otrok je predlagal potrditev sodbe Conseil arbitral de la sécurité sociale (sodišče za socialno varnost), ker naj niti otrok niti njegova mati ali EU ne bi izpolnjevali pogojev za dodelitev družinskih dodatkov, določenih v členu 269 zakonika o socialni varnosti.

19 Conseil supérieur de la sécurité sociale (višji svet za socialno varnost) je 22. januarja 2018 stranke v postopku v glavni stvari pozvalo k predložitvi stališč glede uporabe konvencije o socialni varnosti iz leta 1965 za osebe, ki tako kot te v postopku v glavni stvari ne prebivajo na ozemlju ene od držav pogodbenic te konvencije, ob upoštevanju člena 4 navedene konvencije, ki dodelitev denarnih dajatev pogojuje s tem, da zadevni državljan prebiva na ozemlju ene od teh držav.

20 V zvezi s tem se je EU znova skliceval na sodbo z dne 15. januarja 2002, Gottardo (C-55/00, EU:C:2002:16), in trdil, da ob upoštevanju načela enakega obravnavanja in prostega gibanja delavcev v Uniji zoper njega ni mogoče uveljavljati člena 4 konvencije o socialni varnosti.

21 Sklad za prihodnost otrok je navedel, da čeprav mora Veliko vojvodstvo Luksemburg v skladu s sodbo z dne 15. januarja 2002, Gottardo (C-55/00, EU:C:2002:16), odslej zaradi preprečevanja kakršne koli diskriminacije na podlagi državljanstva vsem državljanom neke države članice priznati ugodnosti katere koli mednarodne konvencije, sklenjene med Velikim vojvodstvom Luksemburg in tretjo državo, pa EU v obravnavani zadevi ni v objektivno enakem položaju kot domači državljani države pogodbenice take konvencije, ki imajo tudi zakonito bivališče na ozemlju te države.

22 Conseil supérieur de la sécurité sociale (višji svet za socialno varnost) navaja, da otrok EU, ker nima zakonitega prebivališča v Luksemburgu in tam dejansko ne prebiva, ni upravičen do družinskih dodatkov niti zase niti kot član družine svoje matere, za katero se ne uporablja luksemburška zakonodaja, ali kot član družine svojega očeta.

23 Da bi ta otrok lahko prejemal družinske dodatke kot član družine EU, bi po navedbah Conseil supérieur de la sécurité sociale (višji svet za socialno varnost) moral EU, za katerega se zaradi njegove pogodbe o zaposlitvi v Luksemburgu uporablja luksemburška zakonodaja, spadati na področje uporabe dvostranske konvencije. Vendar pa naj bi bilo področje uporabe konvencije o socialni varnosti iz leta 1965 na podlagi členov 3 in 4 te konvencije omejeno na državljane in rezidente ene od držav pogodbenic te konvencije.

24 EU trdi, da se s temi omejitvami ovira uresničevanje načel prostega gibanja delavcev v Uniji in enakega obravnavanja, pri čemer se sklicuje zlasti na člen 45 PDEU, v skladu s katerim se v Uniji zagotovi prosto gibanje delavcev, ki vključuje odpravo vsakršne diskriminacije na podlagi državljanstva delavcev držav članic v zvezi z zaposlitvijo, plačilom in drugimi delovnimi in zaposlitvenimi pogoji, ter Uredbo št. 883/2004, zlasti njen člen 4, ki določa, da imajo osebe, za katere se ta uredba uporablja, po zakonodaji vsake države članice enake pravice in obveznosti kot državljani te države članice.

25 Predložitveno sodišče navaja, da je Sodišče v sodbi z dne 15. januarja 2002, Gottardo (C-55/00, EU:C:2002:16), razsodilo, da morajo organi prve države članice, pristojni za socialno varnost, v skladu z obveznostmi, ki jih imajo na podlagi člena 39 ES (postal člen 45 PDEU), za pridobitev pravice do pokojnine upoštevati zavarovalno dobo, ki jo je državljan druge države članice dopolnil v tretji državi, kadar ob enakih pogojih glede prispevkov ti pristojni organi na podlagi mednarodne dvostranske konvencije, sklenjene med prvo državo članico in to tretjo državo, upoštevajo takšne dopolnjene dobe svojih državljanov.

26 Predložitveno sodišče meni, da se zato postavlja vprašanje, ali se v zvezi z družinskimi dodatki za EU uporablja konvencija o socialni varnosti iz leta 1965, čeprav ni niti državljan niti rezident ene od držav pogodbenic te konvencije.

27 V teh okoliščinah je Conseil supérieur de la sécurité sociale (višji svet za socialno varnost) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali morajo organi, pristojni za socialno varnost, prve države članice (v obravnavani zadevi sklad za prihodnost otrok – Luksemburg) v skladu z obveznostmi […], ki jih imajo na podlagi člena 45 PDEU, [Direktive 2004/38] in [Uredbe 883/2004], zlasti njenega člena 4, izplačevati družinske dajatve državljanu druge države članice, če ti pristojni organi svojim državljanom in rezidentom pod istimi pogoji za dodelitev teh dajatev priznavajo pravico do družinskih dajatev na podlagi mednarodne dvostranske konvencije, sklenjene med prvo državo članico [(Veliko vojvodstvo Luksemburg)] in tretjo državo [(Združene države Brazilije, postala Federativna republika Brazilija)]?

2. Če je odgovor pritrdilen in če se načelo iz [sodbe z dne 15. januarja 2002, Gottardo (C-55/00, EU:C:2002:16),] razširi na kontekst družinskih dajatev, ali bi lahko organ, pristojen za socialno varnost in, natančneje, za družinske dajatve – [v obravnavani zadevi] sklad za prihodnost otrok, nacionalna institucija za družinske dajatve Velikega vojvodstva Luksemburg – uveljavljal objektivno utemeljitev na podlagi preudarkov, ki se nanašajo na [posebej] veliko finančno in upravno breme zadevnega organa, da bi utemeljil neenako obravnavanje državljanov držav pogodbenic (zadevne dvostranske pogodbe) in drugih državljanov držav članic [Unije]?“

Vprašanji za predhodno odločanje

28 Predložitveno sodišče z vprašanjema, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 45 PDEU v povezavi s členom 4 Uredbe št. 883/2004 razlagati tako, da nasprotuje temu, da pristojni organi prve države članice državljanu druge države članice, ki dela v prvi državi članici, vendar tam ne prebiva, zavrnejo izplačilo družinskih dajatev za otroka, ki z materjo prebiva v tretji državi, če ti organi pod istimi pogoji za dodelitev teh dajatev na podlagi mednarodne dvostranske konvencije, sklenjene med prvo državo članico in to tretjo državo, priznavajo pravico do družinskih dajatev svojim državljanom in rezidentom. V tem primeru želi predložitveno sodišče izvedeti, ali se zadevni organ lahko sklicuje na preudarke, ki se nanašajo na veliko finančno in upravno breme, s katerim se spopada, da bi objektivno utemeljil neenako obravnavanje državljanov držav pogodbenic zadevne dvostranske konvencije in državljanov drugih držav članic Unije.

29 Člen 99 Poslovnika Sodišča določa, da lahko Sodišče, zlasti če je iz sodne prakse mogoče jasno sklepati, kakšen bo odgovor na vprašanje, ki mu je predloženo v predhodno odločanje, ali če odgovor na postavljeno vprašanje ne dopušča nobenega razumnega dvoma, na predlog sodnika poročevalca in po opredelitvi generalnega pravobranilca kadar koli odloči z obrazloženim sklepom.

30 To določbo je treba uporabiti v tej zadevi.

31 V obravnavanem primeru ni sporno, da je EU kot obmejni delavec vključen v luksemburški sistem socialne varnosti in zavezan za plačilo dohodnine v Luksemburgu. Ker se za EU na podlagi njegove pogodbe o zaposlitvi v Luksemburgu uporablja luksemburška zakonodaja, je za svojega otroka vložil zahtevek za družinske dodatke na podlagi člena 269(1)(b) zakonika o socialni varnosti, v skladu s katerim je do družinskih dodatkov upravičen „za svoje družinske člane – v skladu z veljavnim mednarodnim instrumentom vsakdo, za kogar velja luksemburška zakonodaja in uredbe Skupnosti ali drug dvo- ali večstranski sporazum, ki ga je Luksemburg sklenil na področju socialne varnosti in v katerem je določeno plačevanje družinskih dodatkov v skladu z zakonodajo države zaposlitve“.

32 Uvodoma je treba opozoriti, da iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da vsak državljan Unije, ne glede na kraj bivanja in državljanstvo, ki je izkoristil pravico do prostega gibanja delavcev in ki je opravljal poklicno dejavnost v drugi državi članici kot tisti, v kateri stalno prebiva, spada na področje

uporabe člena 45 PDEU (glej zlasti sodbe z dne 12. decembra 2002, de Groot, C-385/00, EU:C:2002:750, točka 76; z dne 28. februarja 2013, Petersen, C-544/11, EU:C:2013:124, točka 34, ter z dne 14. marca 2019, Jacob in Lennertz, C-174/18, EU:C:2019:205, točka 21).

33 Glede na vprašanji, postavljeni v obravnavani zadevi, je treba nato opozoriti na sodno prakso Sodišča, ki se nanaša na uporabo načela enakega obravnavanja v okviru odnosa med pravom Unije in dvostranskimi konvencijami med dvema državama članicama ali med državo članico in tretjo državo.

34 V zvezi s tem je Sodišče glede kulturnega sporazuma, sklenjenega med dvema državama članicama, ki je omejeval podelitev štipendij za študij le na državljane teh dveh držav, razsodilo, da člen 7 Uredbe Sveta št. 1612/68 z dne 15. oktobra 1968 o prostem gibanju delavcev v Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 1, str. 15) organom teh držav članic nalaga, da dostop do pomoči za usposabljanje, ki jo določa zadevni dvostranski sporazum, omogočita tudi delavcem, ki prebivajo in so zaposleni na njihovem ozemlju, vendar imajo državljanstvo tretje države članice (glej v tem smislu sodbo z dne 27. septembra 1988, Matteucci, 235/87, EU:C:1988:460, točki 16 in 23).

35 Sodišče je namreč menilo, da če obstaja nevarnost, da bo uporaba določbe prava Skupnosti ovirana zaradi ukrepa, sprejetega v okviru izvajanja dvostranske konvencije, tudi kadar konvencija ne spada na področje uporabe Pogodbe, je vsaka država članica dolžna olajšati uporabo te določbe in v ta namen pomagati drugi državi članici, ki ima obveznost po pravu Skupnosti (sodba z dne 27. septembra 1988, Matteucci, 235/87, EU:C:1988:460, točka 19).

36 Tako je Sodišče v točki 23 sodbe z dne 27. septembra 1988, Matteucci (235/87, EU:C:1988:460), razsodilo, da dvostranski sporazum, ki podelitev štipendij za študij omejuje le na državljane teh dveh držav članic, ki sta pogodbenici tega sporazuma, ne more biti ovira za uporabo načela enakega obravnavanja domačih delavcev in delavcev Skupnosti s stalnim prebivališčem na ozemlju ene od teh držav članic.

37 Poleg tega je Sodišče v zvezi z mednarodno dvostransko konvencijo, sklenjeno med državo članico in tretjo državo zaradi izognitve dvojni obdavčitvi, opozorilo, da čeprav neposredno obdavčenje spada v pristojnost držav članic, se te kljub temu ne morejo izogniti spoštovanju pravil Skupnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 21. septembra 1999, Saint-Gobain ZN, C-307/97, EU:C:1999:438, točke od 57 do 59). Razsodilo je torej, da načelo nacionalnega obravnavanja državi članici, ki je pogodbenica takšne konvencije, nalaga, da stalnim poslovnim enotam družb, ki imajo svoj sedež v drugi državi članici, dodeli ugodnosti, ki jih določa konvencija, pod enakimi pogoji, kot se uporabijo za družbe, ki imajo sedež v državi članici, ki je pogodbenica te konvencije (sodba z dne 21. septembra 1999, Saint-Gobain ZN, C-307/97, EU:C:1999:438, točka 59).

38 Sodišče je opozorilo na to sodno prakso v okviru sodbe z dne 15. januarja 2002, Gottardo (C-55/00, EU:C:2002:16, točka 32), ki se je nanašala na pravico francoske državljanke, ki je delala v Italiji, Švici in Franciji ter ni izpolnjevala pogojev za pridobitev starostne pokojnine v Italiji, do seštevanja zavarovalnih dob, ki jih je dopolnila v Švici in Italiji, kot jo je določala dvostranska konvencija o socialni varnosti, sklenjena med Italijansko republiko in Švicarsko konfederacijo za državljane teh dveh držav. Nacionalno sodišče je v zadevi, v kateri je bila izdana navedena sodba, želelo izvedeti, ali so bili italijanski organi, pristojni za socialno varnost, dolžni, v skladu z obveznostmi, ki so jih imeli na podlagi člena 39 ES (postal člen 45 PDEU), razširiti ugodnost upoštevanja zavarovalnih dob, dopolnjenih v Švici, za pridobitev pravice do italijanske pokojnine, na delavce državljane drugih držav članic razen Italijanske republike.

39 V teh okoliščinah je Sodišče poudarilo, da morajo države članice pri izvajanju zavez, ki so jih sprejele na podlagi mednarodnih konvencij, bodisi da gre za konvencijo med državami članicami bodisi za konvencijo med državo članico in eno ali več tretjimi državami, ob upoštevanju določb člena 307 ES (postal člen 351 PDEU), spoštovati obveznosti, ki jih imajo na podlagi prava Unije (sodbi z dne

15. januarja 2002, Gottardo, C-55/00, EU:C:2002:16, točka 33, in z dne 21. januarja 2010, Komisija/Nemčija, C-546/07, EU:C:2010:25, točka 42). Dejstvo, da tretje države niso zavezane spoštovati obveznosti na podlagi prava Unije, v zvezi s tem ni upoštevno.

40 Kadar torej država članica sklene mednarodno dvostransko konvencijo o socialni varnosti s tretjo državo, ki določa upoštevanje zavarovalnih dob, dopolnjenih v tej tretji državi, za pridobitev pravice do pokojnine, temeljno načelo enakega obravnavanja tej državi članici nalaga, da državljanom drugih držav članic dodeli enake ugodnosti, kot so te, do katerih so na podlagi navedene konvencije upravičeni njeni državljani, razen če lahko zavrnitev objektivno obrazloži (sodba z dne 15. januarja 2002, Gottardo, C-55/00, EU:C:2002:16, točka 34).

41 V zvezi s tem je Sodišče že razsodilo, da lahko ogrozitev ravnovesja in vzajemnosti mednarodne dvostranske konvencije, sklenjene med državo članico in tretjo državo, pomeni objektivno utemeljitev, na podlagi katere lahko država članica pogodbenica v tej konvenciji zavrne razširitev ugodnosti, ki jih imajo na podlagi te konvencije njeni državljani, na državljane drugih držav članic (glej v tem smislu sodbi z dne 21. septembra 1999, Saint-Gobain ZN, C-307/97, EU:C:1999:438, točka 60, in z dne 15. januarja 2002, Gottardo, C-55/00, EU:C:2002:16, točka 36).

42 Vendar je Sodišče v sodbi z dne 15. januarja 2002, Gottardo (C-55/00, EU:C:2002:16, točka 37), menilo, da italijanska vlada ni dokazala, da bi obveznosti, ki ji jih nalaga pravo Unije, ogrozile te, ki izhajajo iz zavez Italijanske republike do Švicarske konfederacije. V zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba, je Sodišče namreč ugotovilo, da to, da Italijanska republika enostransko razširi ugodnost upoštevanja zavarovalnih dob, dopolnjenih v Švici, za pridobitev pravice do italijanske pokojnine na delavce državljane drugih držav članic razen Italijanske republike, ne bi v ničemer ogrozilo pravic Švicarske konfederacije, ki izhajajo iz konvencije o socialni varnosti, sklenjene med Italijansko republiko in Švicarsko konfederacijo, niti ne bi zadnjenavedeni naložilo novih obveznosti.

43 Sodišče je poleg tega v tej sodbi poudarilo, da trditve, ki sta jih navedla pristojni nacionalni organ in italijanska vlada, da bi utemeljila zavrnitev priznanja seštevanja zavarovalnih dob, ki jih je dopolnila zadevna oseba, to je morebitno povečanje finančnih bremen in upravne težave, povezane s sodelovanjem s pristojnimi švicarskimi organi, ne morejo upravičiti nespoštovanja obveznosti, ki izhajajo iz Pogodbe, s strani Italijanske republike.

44 V obravnavanem primeru EU, portugalski državljan, dela v Luksemburgu in živi v Franciji. Zato se za njegov položaj uporablja člen 45 PDEU, ki nalaga odpravo vsakršne diskriminacije na podlagi državljanstva delavcev držav članic v zvezi z zaposlitvijo, plačilom ter drugimi delovnimi in zaposlitvenimi pogoji, ter sta tako on kot njegov otrok zajeta z Uredbo št. 883/2004, katere člen 4 zagotavlja, da imajo osebe, za katere se ta uredba uporablja, po zakonodaji vsake države članice enake pravice kot državljani te države članice.

45 Kot je razvidno iz predloga za sprejetje predhodne odločbe, so luksemburški organi menili, da glede na okoliščine iz postopka v glavni stvari otrok EU ni upravičen do družinskih dodatkov niti zase niti kot član družine svoje matere ali kot član družine svojega očeta.

46 Glede na sodno prakso, navedeno v točkah od 38 do 42 tega sklepa, ni videti, da je obveznost Velikega vojvodstva Luksemburg, da v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, razširi ugodnosti, ki jih imajo njegovi državljani na podlagi te konvencije, na delavca migranta, takšna, da bi postavila pod vprašaj ravnovesje in vzajemnost te konvencije, saj ta razširitev ne bi ogrozila obveznosti, ki izhajajo iz zavez Velikega vojvodstva Luksemburg do Združenih držav Brazilije (zdaj Federativna republika Brazilija). To, da Veliko vojvodstvo Luksemburg pravico do družinskih dodatkov za njihove otroke, ki ne živijo na tem ozemlju, enostransko razširi na državljane drugih držav članic, ki delajo na luksemburškem ozemlju, namreč ne more ogroziti pravic Federativne republike Brazilije, ki izhajajo iz konvencije o socialni varnosti iz leta 1965, niti tej tretji državi ne nalaga novih obveznosti.

47 Poleg tega s trditvijo v zvezi z velikim finančnim in upravnim bremenom, s katerim naj bi se spopadal zadevni organ, če bi moral razširiti pravico do ugodnosti, dodeljenih svojim državljanom, na državljane drugih držav članic, kot tako ni mogoče objektivno upravičiti zavrnitve tega organa, da bi izvedel to razširitev.

48 V zvezi s tem je Sodišče večkrat razsodilo, da z razlogi, ki se nanašajo na povečanje finančnih bremen in na morebitne upravne težave, nikakor ni mogoče upravičiti nespoštovanja obveznosti, ki izhajajo iz prepovedi diskriminacije na podlagi državljanstva, določene v členu 45 PDEU (sodbe z dne 15. januarja 2002, Gottardo, C-55/00, EU:C:2002:16, točka 38; z dne 16. septembra 2004, Merida, C-400/02, EU:C:2004:537, točka 30; z dne 28. junija 2012, Erny, C-172/11, EU:C:2012:399, točka 48, ter z dne 19. junija 2014, Specht in drugi, od C-501/12 do C-506/12, C-540/12 in C-541/12, EU:C:2014:2005, točka 77).

49 Iz tega izhaja, da je v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, v katerem otrok delavca migranta državljana države članice, ki z materjo prebiva v tretji državi, ni upravičen do družinskih dajatev niti zase niti kot član družine svoje matere ali kot član družine svojega očeta, država članica, v kateri je ta delavec zaposlen, načeloma dolžna, v skladu z obveznostmi, ki jih ima na podlagi člena 45 PDEU in člena 4 Uredbe št. 883/2004, temu otroku priznati pravico do družinskih dajatev, ki bi bila pod istimi pogoji za dodelitev teh dajatev priznana njenim državljanom in rezidentom na podlagi mednarodne dvostranske konvencije, sklenjene z navedeno tretjo državo, razen če lahko ta država članica zavrnitev objektivno upraviči. Ogrozitev ravnovesja in vzajemnosti mednarodne dvostranske konvencije, sklenjene med državo članico in tretjo državo, lahko pomeni objektivno utemeljitev za zavrnitev te države članice, da bi razširila ugodnosti, ki jih imajo njeni državljani na podlagi navedene konvencije, na državljane drugih držav članic.

50 Glede na navedeno je treba na postavljeni vprašanji odgovoriti, da je treba člen 45 PDEU v povezavi s členom 4 Uredbe št. 883/2004 razlagati tako, da nasprotuje temu, da pristojni organi prve države članice državljanu druge države članice, ki dela v prvi državi članici, vendar tam ne prebiva, zavrnejo izplačilo družinskih dajatev za otroka, ki z materjo prebiva v tretji državi, če ti organi pod istimi pogoji za dodelitev teh dajatev na podlagi mednarodne dvostranske konvencije, sklenjene med prvo državo članico in to tretjo državo, priznavajo pravico do družinskih dajatev svojim državljanom in rezidentom, razen če lahko ti organi zavrnitev objektivno upravičijo.

Stroški

51 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških.

Iz teh razlogov je Sodišče (šesti senat) sklenilo:

Člen 45 PDEU v povezavi s členom 4 Uredbe (ES) št. 883/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o koordinaciji sistemov socialne varnosti je treba razlagati tako, da nasprotuje temu, da pristojni organi prve države članice državljanu druge države članice, ki dela v prvi državi članici, vendar tam ne prebiva, zavrnejo izplačilo družinskih dajatev za otroka, ki z materjo prebiva v tretji državi, če ti organi pod istimi pogoji za dodelitev teh dajatev na podlagi mednarodne dvostranske konvencije, sklenjene med prvo državo članico in to tretjo državo, priznavajo pravico do družinskih dajatev svojim državljanom in rezidentom, razen če lahko ti organi zavrnitev objektivno upravičijo.

Podpisi